

Ja asiaan innostuneista henkilöistäkään tällaisilla paikkakunnilla ei puutetta liene, joten tämän ei ainakaan pitäisi esteenä olla.

Asian alkuunpanemiseksi ryhtyy asianomainen osasto toimien kutsumalla lapsia ja lasten vanhempia jonakin sunnuntaina tai muuna joutilaana päivänä yhteiseen kokoukseen, jossa Ihanneliittoasiaa molemmille selitetään. Kun kokoukseen tulee myös lapsia, täytyy puheen olla lyhyen, korkeintaan neljännestunnin kestävä. Mitään väsyttävää esitystä ei saa pitää, sillä muuten lapset jo alussa kyllästyvät koko puuhaan. Päinvastoin on esitys koettava ennakkolta valmistaan saada niin hauskaksi kuin mahdollista, että lapset ensihetkestä alkaen tuntevat siellä viihtyvänsä. On hyvä jo tässä ensimmäisessä kokouksessa virkistää mielialaa laululla.

Kokouksesta tietoa levittäessä on jo selitettävä sen tarkoitus, että saapuvat vanhemmat sekä lapset jo suunnilleen tietävät mistä on kysymys ja tulevat kokoukseen siltä varalta. Kun pidetystä puheesta on saatu lisävalaistusta asiaan, ryhdytään varsinaiseen liiton muodostamispuuhaan. Kysytään läsnäolevilta, kenellä on halua ruveta jäseneksi Ihanneliittoon, jossa heille opetetaan hyödyllisiä asioita ja selitetään, kuinka siellä saatavat tiedot ovat heille tulevan elämän varrella suureen tarpeeseen. Sitten kirjoitetaan halukkaiden lasten nimet jäsenkirjaan. Ellei vanhempia ole mukana eikä muutenkaan tietoa heidän suostumisestaan lapsen käymiseen Ihanneliitossa, pidettäköön huolta luvan saamisesta seuraavaksi kerraksi. Sen voivat vanhemmat lähettää joko kirjallisesti lapsen mukana tai ilmoittaa jollakin muulla tavalla. Kun kaikki halukkaat ovat merkityt luetteloon, ilmoitetaan milloin opetuskokous on. Sitä ei pidä määrätä pitkän ajan päähän, ettei alkuinnostus ehdi haihtua. Kaikki tarpeelliset ilmoitukset tehtyä lopetetaan lasten kokous laululla ja muistatettua vielä seuraavan kokouksen ajasta ja paikasta lasketaan lapset kotiinsa.

Jos liiton puuhaajana on sosialistiosasto, niin ei liiton käytännöllisessä perustamisessa ole lasten vanhemmilla mitään huolta, vaan jää kaikki puuha luonnollisesti sille. Osasto valitsee liiton asioita huolehtimaan erikoisen Ihanneliitto-toimikunnan, jossa voi olla esim. 5-7 jäsentä. Jäseniä valitessa on pidettävä huolta, että mahdollisuuden mukaan voisivat antaa opetusta liitossa. Tämä toimikunta luonnollisesti valitsee virkailijansa, hankkii tarpeelliset opetusvoimat liitolle ja pitää huolta liiton taloudesta.

Toimikunta ei kuitenkaan yksin ajan mittaan kykene tehtävänsä täyttämään, jos ei myös ulkopuolelta saa riittävää avustusta. Senvuoksi on koetettava saada avustajia niin runsaasti kuin mahdollista. Avustajia voi käyttää myös opettajina liitossa siten, että henkilöt jakavat opetusaineet keskenään ja kun yhden aineen kurssi on läpikäyty, muuttuu toinen henkilö jatkaamaan toista ainetta. Esittäjiä

vaihtamalla voidaan saada lasten mieli paremmin kiinnitetyksi opetukseen, kun yksitoikkoisuus ei pääse kyllästyttämään heitä. Opettajien vaihtaminen voi tietenkin tulla kysymykseen ainoastaan siellä, missä on kylliksi sopivia henkilöitä saatavana. Jos sellaisia ei ole voi yksikin henkilö hoitaa opetuksen. Taitava opettaja voi kyllä järjestää työnsä sellaiseksi, ettei se muodostu kyllästyttäväksi. Mutta parempihan se on jos työssä on useampia mukana, ettei rasitus yhä kohden tule liian suureksi ja että opetukseen saadaan mahdollisimman paljon vaihtelua. Ja kyllä liitossa ajan pitkiään löytyy työtä useammallekin.

Kun lasten kirjoittaminen liittoon on toimitettu ja toimikunta valittu, ellei sitä osasto ole jo aikaisemmin valinnut, silloin onkin tämän ensimmäisen kokouksen tehtävä suoritettu. Valittu toimikunta pitää sitten kyllä huolen liiton toiminnasta.

Jatk.

MITÄ ON SOTA?

(Jatkoo ensimmäiseltä sivulta)

aina ollut palikat pärryttämässä isänmaallisuutta ja hän on sotinut.

Millä mielellä sinä työläisnainen — äiti, sisko, morsian — kuuntelet tätä nykyhetken isänmaallisuuden innostuksen kohaana? Oletko jo täysin selvillä asemastasi? Myhäiletkö salakavalasti ajatellessasi sitä kunniaa ja niitä etuja, mitä sota sinulle tuo? Pidätkö kemuja toimomasi tilanteen tulosta? Himoitsetko lukea verilöylyistä ja nälänhädästä porvarillisen sanomalehdistön kaunistamina. Et sinä, mutta niitä on paljon, jotka niin tekevät. Miksi et sinä? Siksi että sinä hankit sodalle aseet, aseiden ruman, ruokavarat — kaiken; nuo toiset bankkivat vaan aihien sotimiseen. Meidän ei tarvitse erotella sodassa itsemme eri kansoja, kunhan vaan aina muistamme, että on kaksi luokkaa: kapitalistiluokka ja työväenluokka. Terotan sen tässä vaan siksi sinun mieleesi, että näin sodan aikana kahden luokan ääretöntä juopaa koetetaan riivata ja tilkittä huomaamattomaksi jos minkälaisilla metkuilla ja maalataan sitä isänmaallisuuden räivillä väreillä, jotka et sinä sitä selvänä keksisi tässä keväisessä kirjavuudessa. Sinä et usko, mutta tiedät, että sinulla ei ole isänmaata muulla kuin siellä sodantoitottajien maalaamissa utukuvissa.

Työväenluokalla ei ole sodassa mitään voitettavaa, mutta kaikkensa hän saa siihen uhrata.

Etsi tarkempia tilastoja siitä, mitä nykyinen maailmansota on kitaansa niellyt. Sanon sinulle tässä vain, että sodassa on tähän mennessä kaatunut yli neljä miljoonaa ihmistä, että sotivien maiden sotakustannukset nousevat paljon yli 100 miljoonan dollarin päivässä, että Ranskassa nousee valtiovelka neljänsadan dollarin paikoille jokaista henkilöä kohden, että sodan menot olivat ensimmäisenä kahdena sota-

vuonna 45 miljoonaa dollaria ilman sodan aiheuttamia välillisiä vaurioita ja että summat huiomaavasti suurenevät yhä. Suuret ovat ne summat, mitkä kansalta puristetaan sotakustannuksiin, hirveä on sen elinvoimaisimman väestön hukka mitä teurastetaan sodassa, mutta me vain iaksamme surra ja nähdä nälkää.

Mitä kaikkea saisimmekaan niillä varoilla, sillä tuottajalau-malla, sillä nerolla ja siinä ajassa, mitä sota vie. Mitä on sodan perästä työläisellä? "Taivahan tanssejako" ja leipää? Ihan päinvastoin. Hyödyttöä ja kehitysvastaista on se työ, minkä ehkä porvarilliset historioitsijat, taitelijat ja pankkiirit saavat kukkaronsa lihottamiseksi suorittaa. Sodan päätyttyä kapitalisti on taas naurava kapitalisti ja työläinen itkevä, mutta tyytyväinen työläinen, jollei hän siihen mennessä herää — joukkona.

Sotilaskoulut, armeijat, sotatarvetehtaat, sotilaspuvut ja sotilaskunnia on tehtävä arvottomiksi, naurettaviksi ja saatava niiden tuotanto, tuottajat ja aineisto palvelemaan ihmisiä hyödyllisesti.

Suunnattomia summia on uhrattu aikojen varrella uskottamaan työläisille sodan olevan isänmaallisen tunteen ilmausta, urhoutta. Huumaavan ihania runoja, sulavaa proosaa ja kauniita, sankarillisia kuvia on meil-le esitetty vuosisatoja, mutta tänäpäivänä emme ole enää Spartan äitejä, jotka itkisimme ilosta ja kiittäisimme jumalaa, kun poikamme kaatuvat taistellessa isännään edestä, emmekä torpan tyttöjä, jotka hyökkivät sulhoisa siksi, että tämä ei tahdo nhrava nuorta enäänsä, tappelema lisää liikevoimaa porhoile. Nykyaika jo opettaa sangeen selvästi, mihin sellaisella tullaan. Me vastustamme sotaa.

Oletko tullut ajatelleeksi sotasasien käyttämisen oikeutta ja tehokkuutta? Olemme niin tottuneet näkemään tuon kiittävän sapelin sotilaan siunalla, että emme huonaa ajatella sen tarkotusa. Ajattelepas, mitä seuraisi, jos sinä iskisit tuon tavallisen leipäveitsen naapurin emännän päähän. Ja tuo veitsi on tuskin kolnatta-osaa sotamiehen sapelista. Sota oikeuttaa työntämään sapelin vaikka kahvoineen työläistoverin päähän tai sydämeen. Sapeli on mitätön sota-ase. Suurenmoisia, nerokkaita, julmia ovat nykyhetken sota-aseet. Kilpaillaan kuulien ja pommien myrkyllisyydestä, keksitään yhä kantavampia ampuma-aseita ja yritetään edelle toisista kulkuneuvojen kestävyys-dessä ja nopeudessa. Yritetään yhä enemmän sen edestä, että saataisiin silpoa nuoria, elämähaluisia miehiä lihamäkkäiksi, haaskojen ruuaksi. Use verileikki on mahdoton täysin kuvata. Se on liian helvetillinen nelvetiksiin. Sodan menestys tapahtuu kuolleiden ja raadebujen hinnaista. Sopiva on lainata tähän pala Sedanin taistelun kertomusta vuodelta 1870. "Ajateltakoon mielikuvituksessa veren ja aivojen yhteenliimaamista, luu-

kappaleitten ihmeellisiin muotoihin asettamia värillisiä vaateriepuja. Lohdittakoon sielun silmien eteen ruumiita ilman jal-koja ja jalkoja ilman rumpuita, puuasiin ja sinisiin vaatepalasiin tarttuneita ihmisruumiin kaikenlaisia jätteitä, uuvormupukuisia ruumiita, joiden suolet olivat ulkona, rumiita kaikissa asennoissa, pääkalloit halki, kasvot poissa, lanteet murskattuina, laita, lihaa ja heleäväristä vaateita sotkettu yhteen kein survimossa, zronen mailin laajuisella alialla." Sellaista ja kama-ampaa silloin, mitä sitten nyt.

Tehkäämme työtä nyt. Alkäämme kadottiako istämme, emmekä poikiamme sodassa. Työläisten itsensä on estettävä sodat.

Mitenkä naurettavan pikkumaisia on ollu kumpu- ja säätyrajoista armeijoissa ja rintamasakin. Ei edes siellä ole työläinen herran veroinen. Väriikki Stoolin tarinoiden Kunov sanoi aikoinaan korpraalilleen: ylvästellen mälliä kahta syöt! Mitä sitten nykyaikana, kun kapitaali luo arvoja ja määrää niin mällin kuin perunainkin lukuisuuden. Poistakaamme säätyraajat, poistakaamme luokkarajat; asetaakaamme ihmiset oikeuksiinsa.

Aiteinä on meidän tehtävä kasvatusstyötä lapsissa. Lapset ovat alttiina kaikkialla saamaan myrkytyksen hyvin suunnitellun sotainnostus-järjestelmän kautta. Kohdistettakoon lapsien mielikuvitus ajattelemaan sodan kauhuja omaan persoonaansa koskeviksi, jos olemmekin vielä poissa sodan areenalta ja kärsimättä sodasta muuten kuin veroina ja puutteena.

ANNA KOKKO.

KATUMUS

Kirj. Ida Lahti.

Jos nuoruusvuodet takaisin sais,
Nuo kultaiset onnelan päivät,
Niin toisin purittain ohjaisin,
Ja parempaa elämää ottaisin.

Mutt' kevyt olin ilaksi luonnoltain,
Pyrkimykseeni paljasta mutaa,
Ja tanssi se korkein iloni,
Ja rakkausromaanit tietoni.

Mulle leikkiä vaan oli elämä,
Vakaalle mä naurahdin vabien,
Oli keväänen aika, miks' surisin,
En ajatellut ett' vanhaksi tulisin.

Nyt korvata en enään voi,
Entistä sokeuttant,
Halua ois' ja tahtoa lie,
Mutt' lapset ne ajan ja voiman vie.

Oi sinä, jolle elämä hymyilee,
Vasta kaunis nupussansa,
Mä turhaan aikaasi kuluta,
Vaan nouse ja riennä sä oppimaan.

Mä tuumi, kyllä viel' aikaa on,
Valtka poiskaankin vuoden lisää,
Sillä lyhyt on aika, lyhyt elämä,
Tositoimeen ryhtyös jo keväällä.

OPETELKAA LAULAMAAN
Lasten Laulukirjal

nuottipainos

on hiljattain valmistunut Toverin kustannuksella ja tarjotaan tilattavaksi. Hinta pehmeissä kansissa 25 senttiä ja kovissa kansissa 35 senttiä. Tämä kirja on ensimmäinen nuotilla varustettu lasten laulukirja suomalaisessa kirjallisuudessa. Hankkikaa se lapsellenne.